

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΙΚΟΛΟΖΗ

(Τ' ἀνωτέρω, προορισθὲν ὅπως ἀπαγγέλλῃ ἐπὶ τοῦ τάφου, δὲν ἀπηγγέλλῃ ὄνεκα τῆς βροχῆς.)

Ἄγιος καιρὸς ἀπέρασε, δὲν εἶν' ἀλήθεια, φίλοι;
Τὸ Σπῦρο ἐσυνοδεύαμε, ποῦ πῆγαινε μακρῶν·
Τὸν ἐνθυμείσθε, πῶφευγε μὲ μαραμμένα χεῖλη,
Γιὰ ναῦρη 'ς τὴν ἀρρώστεια του, 'ς τὸν πόνο του γιαιτρεία.

Τὸ γκαρδιακὸ τ' ἀδελφι του τὸν ἔπερνε σιμάτου·
ἽΟμοιάς' ὁ δύστυχος πουλί, ποῦ τρέμει πληγωμένο,
Κ' ἐμεῖς τὸ 'βλέπαμε 'ς τὴ γῆ νὰ σέρνῃ τὰ φτερά του,
Καὶ νὰ μακραίνῃ ἀπ' τὴ φωλῆ μὲ μάτι δακρυσμένο.

Σήμερ' ὁ Σπῦρος, μούπανε, φεύγει, ξαναμισεύει·
ἸΑκούω πῶς ἐτοιμάζεται γιὰ νέο ταξίδι πάλι·—
Τ' ἀγαπημένο ἀδελφι του δὲν παύει νὰ 'ξοδεύῃ!
Ὁ φίλος ξαναπαρατεῖ τὸ γαλανὸ ἀκρογιάλι.—

Σπῦρο! ποῦ πᾶς; ποῖα πέλαγα θὲ ν' ἀρμενίσῃς τώρα;—
Δεσπότη μου! * τὸν ἀρρωστο, ποῦ θὰ τὸν πᾶς νὰ γειάνῃ;
Ποῖος τοῦπε, καὶ ποῖος τῶδειξε τὴ μακρυσμένη χώρα,
Ποῦ ξεφουτρώνει τῆς ζωῆς τὸ δροσερὸ βοτάνι;

Μισεύει! ἄς πᾶῃ μὲ τὸ καλὸ! ἀστροφεγγιᾶ, γαλήνη
'Σ τὸ γαλαζένιο δρόμο του . . . ἸΑχ! πότε θὰ γυρίσῃ;
Φεύγει! μᾶς ξαναπαρατεῖ, τὴ Ζάκυθό του ἀφίνει . . .
Ποῖα γιάτρισσα τὸν ἐκραξε γιὰ νὰ τὸν ξερρωστήσῃ; . .

Ὁ Σπῦρος—θὰ τὸ 'ξέρετε—μακρῶν, 'ς τὴν ξενητεία,
'Ἐχει μιά μάν' ἀγαπητῆ, μιά τρυφερὴ μανοῦλα·
'Ἐμαθε πῶς τὸ τέκνο τῆς δὲ 'βρίσκει ἐδῶ γιαιτρεία,
Πῶς ἔλειψ' ἀπὸ τ' ἄνθος τῆς τ' ἀγέρι, κ' ἡ δροσοῦλα·

Κ' ἐκείνη, ποῦ τὸ 'φύτεψε, ποῦ τῶχει ἀναστημένο,
Τὸ πέρνει 'ς τὴν πατρίδα τῆς νὰ τὸ δροσοποτίσῃ·
Γιατὶ λουλοῦδι, πῶχει, ὠμέ! ὁ Χάρος μωρισμένο,
Μόνε 'ς τὸν κῆπο τ' οὐρανοῦ ἴμπορεῖ νὰ ξαναθίσῃ.

Σπῦρο! τὴν πρώτη τὴ φορά, ποῦ πῆγαινες 'ς τὰ ξένα,
Σῶδωκα μιά παραγγολή, Ἵθυμάμαι, πρὶν κινήσῃς·—
Τὰ χῶματα, ποῦ πᾶτησες, τὰ πολυαγαπημένα,
Σοῦ εἶπα, σοῦ παράγγειλα νὰ μοῦ τὰ προσκυνήσῃς.

Σήμερο πάλι ἀναχωρεῖς... Τὸ 'ξέρεις, ἐκεῖ πέρα
'Ἐχω κ' ἐγὼ, θὰ τὴν ἰδῆς, μιά συμπολίτισσά σου·—
Χαιρέτησέ μου τὴν καλὴ, τὴν ἄγια μου μητέρα . . .
Φίλε μου, σῦρε 'ς τὸ καλὸ! . . . Ψυχὴ τοῦ Σπύρου, 'γειά σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

* Ἐν Ζακύνθῳ, τῆ 5ῃ Ὀκτωβρίου 1888.

Ἰ Ὁ προμνημονευθεὶς τοῦ Σπυρίδωνος ἀδελφός, Σεβασμιώτατος Ἰπίσκοπος
τῶν ἐν Ζακύνθῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ Καθολικῶν, Κ.ος Διονύσιος Νικολόζης, ὁ συν-
οδεύσας τὸν πάσχοντα φίλον, ἐσχάτως, εἰς Ἰταλίαν.

Τύποις Σ. Καψοκεφάλου

Αρ. 60. 703
VI 225

